

Η ιστορία της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 10 Δεκεμβρίου του 1948, ήταν το αποτέλεσμα των συνεπειών του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Με τη λήξη του πολέμου και τη δημιουργία των Ηνωμένων Εθνών, η διεθνής κοινότητα ορκίστηκε να μην ξανασυμβούν ποτέ στο μέλλον οι αγριότητες και η κτηνωδία που προκάλεσε αυτός ο φονικός πόλεμος (60 εκατομμύρια άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους – 20 εκατ. Στρατιώτες και 40 εκατ. άμαχοι). Οι ηγέτες του κόσμου αποφάσισαν να συμπληρώσουν τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών με ένα οδικό χάρτη που θα εγγυάτο τα δικαιώματα για όλους τους ανθρώπους παντού στον κόσμο. Το κείμενο που είχαν κατά νου, και το οποίο αργότερα αποτέλεσε την Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ήρθε στην πρώτη συνεδρίαση της Γενικής Συνέλευσης το 1946. Η Γενική Συνέλευση επανεξέτασε το προσχέδιο και το παρέπεμψε στο Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο το οποίο εξουσιοδότησε την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων να συντάξει και να επεξεργαστεί έναν κατάλογο δικαιωμάτων. Το κύριο μέλημα της επιτροπής ήταν να ξεκαθαρίσει ποια δικαιώματα θα αναφέρονταν και τη νομική φύση του εγγράφου που θα προέκυπτε. Η Επιτροπή, στην πρώτη της συνεδρίαση στις αρχές του 1947, εξουσιοδότησε τα μέλη της να συντάξουν «ένα προσχέδιο της Διεθνούς Λίστας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων». Αργότερα την εργασία ανέλαβε μια συντακτική επιτροπή που την απάρτιζαν μέλη της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από 9 χώρες, που είχαν επιλεγεί με γεωγραφικά κριτήρια. Επικεφαλής της Επιτροπής ήταν η Ελεάνορ Ρούζβελτ, χήρα του προέδρου των ΗΠΑ Φραγκλίνου Ρούζβελτ. Το τελικό κείμενο ολοκληρώθηκε σε λιγότερο από δύο χρόνια. Στις 10 Δεκεμβρίου 1948 η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου υιοθετείται από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, με ψήφους 48 υπέρ, 0 κατά και 8 αποχές (όλο το σοβιετικό μπλοκ κρατών, η Νότια Αφρική και η Σαουδική Αραβία). Είναι σημαντικό ότι καμία από τις χώρες που αντιπροσωπεύονταν στην Γενική Συνέλευση δεν ψήφισε ενάντια στη Διακήρυξη και ότι ακόμη και αυτές που απείχαν από την τελική ψηφοφορία, είχαν συμμετάσχει και συνεργαστεί στις ενδιάμεσες διαδικασίες σύνταξης. μια εποχή όπου κόσμος είχε χωριστεί στο Δυτικό και Ανατολικό μπλοκ, το να βρεθεί ένας κοινός τόπος επί της ουσίας του κειμένου αποδεικνύει ότι ήταν ένα τεράστιο επίτευγμα.

Σε